

Bruksela, dnia 21 JAN. 2011

Szanowny Panie Marszałku!

Komisja pragnie podziękować Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej za wydanie opinii na temat wniosku Komisji dotyczącego dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli krajów trzecich w celu podjęcia pracy sezonowej (COM(2010)379). Komisja w szczególności zwróciła uwagę na zawarte w opinii stwierdzenia dotyczące zgodności wniosku z zasadą pomocniczości.

Należyte funkcjonowanie Unii Europejskiej wymaga aktywnego udziału wszystkich zainteresowanych podmiotów, łącznie z parlamentami narodowymi, i dlatego też Komisja z zadowoleniem przyjmuje fakt, że parlamenty narodowe obejmują swoją nową rolę i nowe obowiązki przyznane im w traktacie lizbońskim.

Komisja docenia fakt, iż znaczna liczba parlamentów narodowych okazała zainteresowanie wyżej wymienionym wnioskiem oraz odnotowuje, że poszczególne izby parlamentarne wyraziły zróżnicowane opinie, zarówno na temat pomocniczości, jak i merytorycznej strony wniosku.

Pierwsza wymiana opinii w Radzie pokazała, że wniosek cieszy się ogólnym poparciem, jako że podkreśla on znaczenie europejskiej wartości dodanej i potrzebę elastyczności oraz uwzględnienia specyficznych uwarunkowań panujących w poszczególnych państwach członkowskich. Niektóre państwa członkowskie wyszczególniły pewne problematyczne zagadnienia związane z dyrektywą w sprawie pracowników sezonowych, zwracając uwagę na kwestie dotyczące pomocniczości oraz traktowania tych pracowników pod względem zabezpieczenia społecznego na równi z obywatelami UE.

Do chwili obecnej wniosek uzyskał silne poparcie większości partii w Parlamencie Europejskim.

W terminie ośmiu tygodni nie osiągnięto progów, o których mowa w Protokole 2 do Traktatu. Mimo tego, w kontekście dialogu politycznego z parlamentami narodowymi, Komisja oczywiście starannie rozpatrzyła wszystkie opinie, które otrzymała od 17 izb, i uwzględniła różne uwagi wyrażone w tych opiniach.

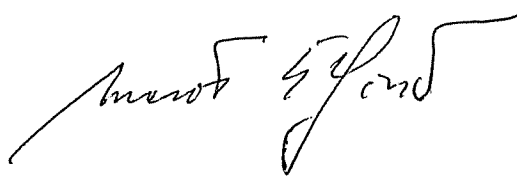
W załączniku do niniejszego pisma zawarto odpowiedzi dotyczące głównych kwestii odnoszących się do zagadnienia pomocniczości, podniesionych przez parlamenty narodowe w opiniach przedłożonych Komisji. W przypadkach gdy poszczególne izby zgłaszają bardziej szczegółowe

Bogdan BORUSEWICZ
Marszałek Senatu
Ul. Wiejska 6
PL-00-902 WARSZAWA

uwagi dotyczące zakresu merytorycznego wniosku, Komisja udziela im odpowiedzi oddzielnie. Wszystkie odpowiedzi zostaną jak zwykle opublikowane na stronach internetowych Komisji Europejskiej.

Komisja ma nadzieję, że powyższe wyjaśnienia stanowią zadowalającą odpowiedź na uwagi wyrażone przez Senat Rzeczypospolitej Polskiej.

Z przyjemnością oczekuję dalszego rozwoju naszego dialogu politycznego.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Manuel Delgado". The signature is fluid and cursive, with a long horizontal stroke extending to the right.

**ODPOWIEDŹ KOMISJI NA OPINIE DOTYCZĄCE POMOCNICZOŚCI
OTRZYMANE OD PARLAMENTÓW NARODOWYCH NA TEMAT WNIOSKU
DOTYCZĄCEGO DYREKTYWY W SPRAWIE WARUNKÓW WJAZDU I POBYTU
OBYWATELI PAŃSTW TRZECICH W CELU PODJĘCIA PRACY SEZONOWEJ
(COM(2010)379)**

I. Kontekst polityczny

Aby móc omówić problemy poruszone przez parlamenty narodowe, należy najpierw umieścić wnioski w szerszym kontekście działań Unii Europejskiej zmierzających do budowy kompleksowej polityki imigracyjnej.

Od czasu obrad Rady Europejskiej w Tampere w 1999 r. Unia Europejska dąży do opracowania, na podstawie nowych kompetencji przekazanych jej w Traktacie Amsterdamskim, kompleksowej polityki imigracyjnej, obejmującej wszystkie aspekty tego zagadnienia: legalną i nielegalną imigrację, wize i politykę ochrony granic, współpracę z krajami pochodzenia imigrantów oraz sprawiedliwe traktowanie obywateli państw trzecich.

W 2001 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący *dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia płatnego zatrudnienia oraz samodzielnej działalności gospodarczej*¹. Chociaż inne instytucje europejskie oceniły wniosek pozytywnie², dyskusja w Radzie ograniczyła się do pierwszego czytania tekstu i wniosek został oficjalnie wycofany w 2006 r.³.

Program haski z 2005 r. potwierdził znaczenie legalnej migracji dla rozwoju gospodarczego Unii Europejskiej. Zobowiązano w nim Komisję, aby przygotowała plan polityki w zakresie legalnych migracji, „w tym procedury przyjmowania, umożliwiające szybkie reagowanie na zmiany zapotrzebowania na zagranicznych pracowników na rynku pracy”⁴. Komunikat Komisji z 2005 r. „Plan polityki w dziedzinie legalnej migracji”⁵ zakładał przyjęcie pięciu wniosków legislacyjnych dotyczących imigracji siły roboczej, w tym warunków wjazdu i pobytu pracowników sezonowych. *Europejski pakt o imigracji i azylu*⁶, przyjęty w 2009 r., wyrażał zobowiązanie Unii Europejskiej i jej państw członkowskich do prowadzenia sprawiedliwej, skutecznej i spójnej polityki w celu podejmowania wyzwań i szans w zakresie migracji. W 2009 r. przyjęto *program sztokholmski*, poparty przez wszystkie państwa członkowskie na poziomie szefów państw i rządów obradujących w ramach Rady Europejskiej, w którym ponownie zobowiązano Komisję i Radę do wdrożenia planu polityki w dziedzinie legalnej migracji, zakładającego opracowanie kompleksowej i uwzględniającej przyszłe wyzwania polityki migracyjnej, opierającej się na zasadzie solidarności i odpowiedzialności. „Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego” zakładał przyjęcie wniosku w sprawie pracowników sezonowych w 2010 r.⁷.

¹ COM(2001)386

² Opinie: Parlamentu Europejskiego z 12.2.2003 r. (A5-0010/2003); Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z 16.1.2002 r. (SOC/084, CES 28/2002), Komitetu Regionów z 13.3.2002 r. (CdR 386/2001).

³ Należy przypomnieć w tym kontekście, że tematyka legalnej imigracji wymagała jednomyślności w Radzie i konsultacji z Parlamentem Europejskim.

⁴ COM(2005) 184 wersja ostateczna.

⁵ COM(2005)669.

⁶ ASIM 72, 13440/08.

⁷ COM(2010) 171 wersja ostateczna.

II. Ogólne uwagi dotyczące wniosku

A. Przepływy migracyjne

Komisja Europejska pragnie ponownie wyrazić pogląd, że wspólny unijny system przyjmowania pracowników sezonowych pomógłby zagwarantować, że proponowana minimalna harmonizacja zaowocuje porównywalnymi przepisami prawnymi w całej Unii Europejskiej. Dzięki temu państwa członkowskie byłyby atrakcyjne w równym stopniu, a przepływy migracyjne w Unii Europejskiej nie ulegałyby zniekształceniom wynikającym ze zróżnicowania przepisów obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich.

Komisja potwierdza, że zgodnie z art. 79 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kompetencji państw członkowskich należy określenie liczby imigrantów ekonomicznych przyjmowanych na ich terytorium. Zasada ta nie podważa jednak zasadności argumentu o tym, że przepływy migracyjne ulegają zniekształceniu. W istocie kwoty ograniczające dopuszczalną wielkość imigracji należy postrzegać jedynie jako jeden z elementów mających wpływ na przepływy migracyjne. Innym, równie ważnym czynnikiem jest atrakcyjność systemów obowiązujących w poszczególnych państwach. Zgodnie z powyższym utworzenie wspólnego systemu obejmującego całą Unię Europejską pozwoliłoby uniknąć zniekształcenia przepływów migracyjnych ze względu na zróżnicowaną atrakcyjność proponowanych systemów narodowych.

B. Przepisy Schengen

Komisja nadal ocenia, że istnienie pozbawionego wewnętrznych granic obszaru Schengen wymaga wspólnego minimalnego zestawu przepisów w celu zmniejszenia ryzyka bezprawnego przedłużania pobytu przez imigrantów i nielegalnych wjazdów na terytorium obszaru Schengen spowodowanych nadmiernie liberalnymi bądź zróżnicowanymi przepisami w sprawie przyjmowania pracowników sezonowych.

C. Ochrona pracowników i unikanie dumpingu społecznego

Dzięki wprowadzeniu wspólnych unijnych standardów pracownicy sezonowi pochodzący z państw trzecich a pracujący w UE mogliby korzystać z praw społeczno-ekonomicznych jak najbardziej zbliżonych do tych przysługujących obywatelom Unii oraz skutecznie je egzekwować z prawnego punktu widzenia. Dzięki temu dużo łatwiej będzie zapobiegać wykorzystywaniu pracowników sezonowych, w tym zmuszaniu ich do pracy w nieprawidłowych warunkach i wyzyskiwaniu, co niestety miało dotychczas miejsce w Unii Europejskiej. Jest to również sposób na uniknięcie sytuacji, w której pracownicy sezonowi pochodzący z państw trzecich stanowiliby nierówną konkurencję dla obywateli Unii.

Ponadto należy przypomnieć, że we wniosku określono zestaw minimalnych standardów, które obowiązywałyby w tym zakresie. Zgodnie z art. 4 ust. 2 dotyczącym bardziej korzystnych warunków przyjmowania pracowników sezonowych państwa członkowskie miałyby prawo wprowadzić lub utrzymać bardziej korzystne uprawnienia przysługujące pracownikom sezonowym.

D. Różnice pomiędzy rynkami pracy

Komisja zgadza się ze spostrzeżeniem, że zapotrzebowanie na pracowników sezonowych pochodzących z państw trzecich jest zróżnicowane w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Powyższe stwierdzenie zostało bezpośrednio wyrażone w

ocenie skutków⁸. We wniosku uwzględniono tę kwestię, jak również różnice pomiędzy rynkami pracy państw członkowskich – dlatego zawiera on szereg postanowień pozwalających państwom członkowskim na uwzględnienie ich lokalnych odrębności. W tym kontekście najważniejsza wydaje się zasada zawarta w art. 79 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, powtórzona w art. 6 ust. 3 wniosku, w myśl której do kompetencji państw członkowskich należy określenie liczby przyjmowanych pracowników sezonowych pochodzących z państw trzecich. Zgodnie z art. 6 ust. 2 i motywem 14 państwa członkowskie mogą również zastosować test rynku pracy i określić działy gospodarki, w których obowiązywać będzie definicja pracy sezonowej zawarta w art. 3 lit. c) wniosku.

E. Współpraca z państwami trzecimi i migracja wahadłowa

Komisja Europejska pragnie ponownie wyrazić pogląd, że zharmonizowane przepisy dotyczące migracji ułatwią współpracę Unii Europejskiej z państwami trzecimi. Nie można zaprzeczyć istnieniu powiązań pomiędzy migracjami a rozwojem gospodarczym⁹. Niektóre państwa trzecie od dawna oczekują na wprowadzenie wspólnego unijnego systemu prawnego dotyczącego pracowników sezonowych z państw trzecich i postrzegają tę kwestię jako ważny element unijnej polityki migracyjnej mający potencjalnie duży wpływ na politykę rozwojową¹⁰. Nie należy więc lekceważyć przyszłych korzyści płynących ze wdrożenia wniosku w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju.

Odpowiadając na wyrażone przez niektóre parlamenty narodowe wątpliwości dotyczące pojęcia migracji wahadłowej, Komisja pragnie powtórzyć, że migracje wahadłowe sprzyjają legalnym migracjom i mobilności nie tylko dzięki wspieraniu rozwoju społeczno-ekonomicznego krajów pochodzenia i krajów przyjmujących imigrantów, ale także zapobiegają nielegalnym migracjom dzięki stworzeniu możliwości legalnej imigracji¹¹. Ponadto często można spotkać się z argumentacją, że migracja wahadłowa może przynieść potrójne korzyści, tzn. państwo przyjmujące migrantów zaspokaja dzięki niej potrzeby swojego rynku pracy, imigranci pochodzący z państw trzecich po powrocie do swoich krajów pochodzenia przywożą ze sobą zdobyte umiejętności, wiedzę i oszczędności, które z kolei przynoszą korzyści ich państwom pochodzenia¹².

III. Przepisy szczegółowe

A. Podstawa prawna (przepisy wstępne i art. 1)

Wniosek dotyczy głównie warunków wjazdu i pobytu oraz praw obywateli państw trzecich zamieszkujących legalnie w państwach członkowskich. Właściwą podstawę prawną stanowi zatem art. 79 ust. 2 lit. a) i b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

⁸ Dokument roboczy służb Komisji: „Ocena skutków towarzysząca wnioskowi dotyczącemu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy sezonowej”, SEC(2010) 887, ss. 9–10.

⁹ Konkluzje Rady w sprawie spójności polityk rozwojowych (PCD), 2974. posiedzenie Rady ds. Stosunków Zewnętrznych, Bruksela, 17 listopada 2009 r.

¹⁰ Jako przykład mogą tu posłużyć rozmowy prowadzone w kontekście partnerstwa UE i Afryki w dziedzinie migracji, mobilności i zatrudnienia.

¹¹ Dokument roboczy służb Komisji – „Spójność polityki na rzecz rozwoju: program prac na lata 2010–2013”, towarzyszący komunikatowi Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Społeczno-Ekonomicznego i Komitetu Regionów - Dwunastopunktowy plan działań UE na rzecz milenijnych celów rozwoju, SEC(2010) 421 wersja ostateczna, s. 26.

¹² Jako przykład mogą posłużyć rozmowy prowadzone w kontekście dialogu pomiędzy UE a państwami AKP w sprawie migracji i rozwoju.

Warto również zauważyć, że art. 63 ust. 3 i 4 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, które bezpośrednio poprzedzały art. 79 ust. 2 lit. a) i b) TFUE, zostały wykorzystane jako podstawa prawna przy przyjmowaniu innych instrumentów legislacyjnych w dziedzinie legalnej migracji¹³.

B. Obowiązek określenia poziomu wynagrodzenia i liczby godzin pracy tygodniowo (art. 5)

Wśród dokumentów niezbędnych do przyjęcia danego pracownika w art. 5 ust. 1 lit. a) wymieniono umowę o pracę lub wiążącą ofertę pracy określającą poziom wynagrodzenia i liczbę godzin pracy tygodniowo. Zdaniem Komisji bardzo ważne jest, aby zagwarantować, że obywatele państw trzecich będą otrzymywać odpowiednie wynagrodzenie, a ich czas pracy będzie się mieścił w racjonalnych granicach. Jest to istotne nie tylko z punktu widzenia zapobiegania potencjalnemu wyzyskowi obywateli państw trzecich, ale także aby zagwarantować, zgodnie z postanowieniami art. 5 ust. 2, że pracownicy sezonowi dysponować będą w trakcie swojego pobytu odpowiednimi zasobami, umożliwiającymi im samodzielne utrzymanie się bez korzystania z systemu opieki społecznej przyjmującego państwa członkowskiego.

C. Zasada preferencji unijnej (art. 6 ust. 2)

Komisja pragnie podkreślić, że wniosek uwzględnia zasadę preferencji unijnej, zgodnie z przepisami aktów przystąpienia z 2003 r. i 2005 r. Motyw 7 wniosku stanowi, że dyrektywę „należy stosować bez uszczerbku dla zasady preferencji unijnej w odniesieniu do dostępu do rynku pracy państw członkowskich, wyrażonej we właściwych postanowieniach aktów przystąpienia”. Potwierdza to także art. 7 ust. 2 dotyczący powodów odmowy, w którym stwierdza się, że państwa członkowskie mają prawo sprawdzić, czy w danym miejscu pracy nie można zatrudnić ich obywatela, obywatela innego państwa członkowskiego UE lub obywatela państwa trzeciego przebywającego legalnie w tym państwie członkowskim i już funkcjonującego w ramach jego rynku pracy.

D. Dokument potwierdzający prawo do zamieszkania i zatrudnienia w przypadku pobytów krótszych niż 3 miesiące (art. 10)

Komisja pragnie wyjaśnić, że wniosek nie uniemożliwia państwom członkowskim wydawania zezwoleń na pracę na okres trzech miesięcy lub krótszy. Chociaż wniosek istotnie wprowadza obowiązek wydawania zezwoleń na pobyt dla pracowników sezonowych na okresy dłuższe niż trzy miesiące, obowiązek ten nie jest równoznaczny z zakazem wydawania zezwoleń na krótsze pobyty przez państwa członkowskie. Kwestia ta nadal leży w gestii państw członkowskich.

E. Długość pobytu (art. 11 ust. 1)

Jeżeli chodzi o długość pobytu, Komisja starannie rozważyła dostępne możliwości. Przeanalizowała przepisy obowiązujące w państwach członkowskich i ustaliła, że chociaż w większości z nich dopuszczalna długość pobytu wynosi od trzech do sześciu miesięcy, w

¹³ Na przykład dyrektywy 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi bądź dyrektywy 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji.

niektórych państwach członkowskich dopuszczalny pobyt może być dłuższy i dochodzić do 12 miesięcy¹⁴. Dlatego też, mając na uwadze, że jednym z celów dyrektywy jest zaspokojenie zapotrzebowania pracodawców na sezonową siłę roboczą, a jednocześnie zapewnienie, że pracownicy sezonowi z państw trzecich nie będą zatrudniani na cały rok, Komisja zaproponowała dopuszczalną długość pobytu wynoszącą sześć miesięcy.

F. Możliwość zmiany pracodawcy (art. 11 ust. 2)

Możliwość zmiany pracodawcy przez pracowników sezonowych pochodzących z państw trzecich to kolejny ważny mechanizm ochrony tej szczególnie narażonej grupy pracowników. Ważne jest, aby pracownicy sezonowi nie byli przywiązani do jednego pracodawcy. Należy jednak podkreślić, że zmiana pracodawcy i zawarcie nowej umowy powinno być dopuszczalne jedynie w ramach określonego maksymalnego okresu pobytu wynoszącego sześć miesięcy.

G. Zezwolenie wielosezonowe (art. 12)

Zezwolenia wielosezonowe są użytecznym narzędziem gwarantującym pracownikom sezonowym z państw trzecich perspektywę zatrudnienia w danym państwie członkowskim wykraczające poza pojedynczy sezon. Oczekuje się, że system ten będzie przeciwdziałał bezprawnemu przedłużaniu pobytów. Dzięki niemu pracodawcy będą także mieli bardziej stabilny dostęp do przeszkolonej już siły roboczej¹⁵. Należy jednak podkreślić, że państwa członkowskie dysponują pewną swobodą w podejmowaniu decyzji. Każde z nich może mianowicie zdecydować, czy woli wydać zezwolenie wielosezonowe czy też zastosować uproszczoną procedurę wobec obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o możliwość przyjazdu w kolejnych latach.

H. Zakwaterowanie (art. 14 ust. 1)

Obowiązek przedstawienia dokumentów potwierdzających możliwość zakwaterowania jest kolejnym ważnym elementem wniosku gwarantującym, że pracownicy sezonowi nie będą wyzyskiwani. Należy jednak zwrócić uwagę, że rzeczony postanowienie nie nakłada na pracodawców nadmiernych obciążeń, ponieważ zakwaterowanie może oferować zarówno pracodawca, jak i osoba trzecia, a pracownicy sezonowi mogą być zobowiązani do opłacenia czynszu.

I. Zabezpieczenie społeczne (art. 16 ust. 2 i motyw 22)

W świetle obaw, że pochodzący z państw trzecich pracownicy sezonowi mogą uzyskać prawa do szerszej opieki niż obywatele Unii, należy podkreślić, że wniosek wyklucza taką możliwość. Motyw 22 stanowi bowiem, że „pracownikom sezonowym z państw trzecich należy przyznać równe traktowanie w odniesieniu do tych działań zabezpieczenia społecznego, które są wymienione w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Tym niemniej dyrektywa nie powinna przyznawać obywatelom państw trzecich, którzy mają interesy transgraniczne związane z różnymi państwami członkowskimi, szerszych praw w dziedzinie zabezpieczenia społecznego niż prawa już przyznane w obowiązującym prawodawstwie UE. Ponadto niniejsza dyrektywa

¹⁴ „Ocena skutków”, nr 9 powyżej, ss. 10–11.

¹⁵ *Komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów - Związek pomiędzy migracją i rozwojem: konkretne kierunki działania w zakresie partnerstwa UE z krajami rozwijającymi się*, Bruksela, 1.9.2005 r., COM(2005) 390 wersja ostateczna, s. 7.

nie powinna przyznawać praw odnoszących się do sytuacji leżących poza zakresem prawodawstwa UE jako takiego, np. w odniesieniu do członków rodziny zamieszkujących w państwie trzecim. Pozostaje to bez uszczerbku dla niedyskryminującego stosowania przez państwa członkowskie krajowych przepisów przewidujących zasady *de minimis* dotyczące składek na systemy emerytalne”.

IV. Inne uwagi

A. Możliwość zatrudnienia w innym państwie członkowskim

Z punktu widzenia długości pobytu treść wniosku jest jasna: pracownik sezonowy z państwa trzeciego może przebywać w państwie członkowskim maksymalnie przez sześć miesięcy w danym roku kalendarzowym. Po upływie tego okresu powinien powrócić do państwa trzeciego (art. 11 w związku z art. 3 lit. b) wniosku). Innymi słowy sześciomiesięczny termin dotyczy poszczególnych państw członkowskich, a nie Unii Europejskiej jako całości. Wynika z tego, że wniosek nie wyklucza możliwości ubiegania się przez obywatela państwa trzeciego o sezonowe zatrudnienie w drugim państwie członkowskim. Tego typu system byłby nadmiernie restrykcyjny zarówno z punktu widzenia pracodawców, jak i pracowników, oraz – co istotne – stanowiłby dodatkowe obciążenie dla państw członkowskich.

B. Nielegalne zatrudnienie i nielegalny pobyt

Wobec wyrażanych obaw, że wniosek nie zawiera odpowiednich rozwiązań zapobiegających nielegalnemu zatrudnieniu lub nielegalnemu pobytowi na terytorium UE, należy przypomnieć, że wniosek należy postrzegać w szerszym kontekście całej polityki migracyjnej. Wspomniane problemy zostały uregulowane w innych aktach prawnych UE, przede wszystkim zaś w dyrektywie 2009/52/WE *przewidującej minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich* oraz dyrektywie 2008/115/WE *w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich*.

Niemniej jednak wniosek pośrednio odnosi się do kwestii nielegalnego zatrudnienia lub pobytu. Dzięki stworzeniu możliwości legalnej migracji oraz wprowadzeniu mechanizmu pozwalającego obywatelom państw trzecich na zgodny z prawem powrót w kolejnym sezonie wniosek może okazać się równie skuteczny co środki o charakterze karnym mające na celu przeciwdziałanie nielegalnej migracji. Ważne jest bowiem, aby stworzyć więcej legalnych możliwości podjęcia pracy dla migrantów z państw trzecich, a jednocześnie umożliwić im regularne powracanie do ich państw pochodzenia i tym samym podtrzymanie więzi z ich rodzinami i lokalnymi wspólnotami.

C. Koszty dodatkowe.

Chociaż wdrożenie proponowanych przepisów może dodatkowo obciążyć niektóre państwa członkowskie pod względem administracyjnym i finansowym (szczegółową analizę znaleźć można w ocenie skutków, ss. 40–43), oczekuje się jednak, że korzyści z wprowadzenia nowego systemu będą większe niż ewentualne koszty.

D. Brak odpowiedniej analizy kwestii pomocniczości

Uzasadnienie wniosku dotyczącego dyrektywy na stronach 6 i 7 zawiera część poświęconą zasadzie pomocniczości¹⁶. Ponadto towarzysząca wnioskowi ocena skutków oraz załączniki odnoszą się do tego problemu, opisują cele, analizują potencjalne rozwiązania polityczne oraz omawiają szczegółowo wszystkie aspekty proponowanych przepisów, w tym także zawierają ocenę spodziewanych kosztów¹⁷. Komisja jest przekonana, że kwestia pomocniczości została odpowiednio przeanalizowana oraz że wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości.

V. Uwagi końcowe

Podsumowując: Komisja jest zdania, że wniosek dotyczący *dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy sezonowej* stanowi ważną inicjatywę legislacyjną.

Komisja dołożyła wszelkich starań, aby przygotować wyważony wniosek, uwzględniający różnicowane, a niekiedy wręcz sprzeczne interesy zainteresowanych stron. Komisja jest przekonana, że zarówno Parlament Europejski, jak i Rada wniosą istotny wkład w dalsze prace nad wnioskiem, przyczyniając się do udoskonalenia tekstu. Komisja ma nadzieję, że po przeanalizowaniu wniosku przez oba organy ustawodawcze w omawianej dziedzinie uda się wprowadzić wspólne zasady.

¹⁶ Zob. także „Ocena skutków”, nr 9 powyżej, ss. 15–16.

¹⁷ *Tamże*, ss. 33–43.